

SNIPS' AUTOLYSE

(DEEL 7)

FRITS SPOELSTRA

SNIPS' AUTOLYSE

© Frits Spoelstra

(september-december 2016)

Websites:

www.snips.nl

www.autolyse.nl

Weblog:

www.snipsautolyse.wordpress.com

Snips' Autolyse (deel 7)

○ Vraag	—	4
○ Hoe het zit	—	7
○ Waarom ik doe wat ik doe	—	12
○ Het eeuwige spel van het 'ego'	—	15
○ Mental note	—	17
○ Geen communicatie	—	20
○ De lens die we 'ik' noemen	—	23
○ Gedachtegangetje	—	25
○ Gemanipuleerde perceptie en de matrix	—	27
○ Inzicht in stress	—	33
○ Persoonlijk geraakt worden	—	35
○ Ik hoef niets te doen	—	37
○ Laatste loodjes	—	39

VRAAG

Een vriendin vroeg mij wat ik doe, waarin ik geloof, wat ik werkelijkheid maak, om mijn leven en het leven dragelijk te maken voor mijzelf. Dit lijkt een ongevaarlijke vraag, maar als je hem werkelijk serieus probeert te beantwoorden kom je jezelf genadeloos tegen. Om er achter te komen wat je doet om het dragelijk te maken, moet je eerst vaststellen wat het is dat je dragelijk wilt maken en waarom dat in den beginne ondragelijk zou zijn.

Het leven is doodgaan en dat is niet iets wat per se dragelijk is. De enige uitkomst van het leven is de dood en het enige wat wij zijn, wat alles dat leeft is, is voedsel voor iets anders dat leeft. Ook dat is niet een gedachte die het leven dragelijk maakt, maar het is wel waar.

Het leven kan niet dragelijk zijn voor een wezen dat een herinnering heeft en vooruit kan denken, voor een wezen dat zich bewust is van alles en zichzelf, dus moeten we onzin verzinnen waardoor het dragelijk wordt. Familie, goede baan, God, leven na de dood, belangrijkheid. Elke stap die we zetten moet een reden, zin of een doel hebben, wat het niet heeft, en van belang zijn, wat het niet is, dus verzinnen we bullshit.

Alles wat leeft gaat onherroepelijk dood en is voedsel voor iets anders dat leeft, maar dat andere dat leeft is zelf ook weer voedsel voor iets anders dat leeft. Het is eten of gegeten worden,

het is ademen of vergaan. Of het nu tijdens je leven is of na je dood, het enige doel van je leven is doodgaan en je enige functie is voedsel zijn voor iets anders of de aarde als geheel.

De rest is bullshit die we onszelf aanpraten. Het zijn leugens die we verzinnen, die we onszelf aanpraten of die we onszelf doen geloven, waardoor het leven, mijn leven en jouw leven als “zinnig” wordt ervaren en daarmee dus dragelijk wordt. Maar het leven is een gestoorde teringzooi waarin alles en iedereen alles en iedereen aanvalt, verminkt, vermoord en/of opeet. Het is niet dragelijk, het kan niet dragelijk zijn en het zal nooit dragelijk zijn.

Nogmaals, en het is van belang om je hier bewust van te zijn:

**ALLES WAT LEEFT GAAT ALLEEN MAAR DOOD
EN IS ALLEEN MAAR VOEDSEL... JIJ OOK!**

Ook ik doe van alles, praat mezelf van alles aan, doe mijzelf van alles geloven, om het leven en mijn leven elke dag dragelijk genoeg te maken om er doorheen te komen. Iedereen doet dat en vrijwel iedereen doet dat onbewust. We denken er niet over na en durven er eigenlijk niet naar te kijken. Dit geldt, of gold, ook voor mij... tot die vriendin mij de vraag stelde.

De vraag heeft ervoor gezorgd dat ik me bewust ben van het feit dat ik elke dag bullshit verzin en er voor zorg dat ik die bullshit geloof om er maar voor te zorgen dat ik ‘s ochtends uit

bed kom en 's avonds redelijk veilig weer naar bed ga... om de volgende dag weer hetzelfde te doen. Om elke dag zoveel mogelijk te geloven dat het wel oké is terwijl het simpelweg niet oké is.

Dit bewust zijn van de bullshit van die bullshit is een bommetje dat klaarligt om te exploderen. Ik voel dat de lont al gloeit... maar ik heb geen idee wanneer het gaat gebeuren. Ik kan mezelf doen geloven dat ook dat oké is, maar dat is alleen maar weer een methode om het ondraaglijke te maskeren als iets dat dragelijk is... en dat is bullshit!

Hoe dan ook... alles moet kapot en in de fik... er is geen andere optie.

VERDER!

HOE HET ZIT

Hoe het zit, wat dit is en wat wij zijn, is werkelijk heel erg simpel. Het enige lastige is dat onze hele wereld zo geconstrueerd is dat het heel moeilijk zichtbaar is en vooral heel erg ongeloofwaardig. Hoewel ik het met dat laatste niet helemaal eens ben, omdat we blijkbaar geen enkele moeite hebben om in een God die alles creëert en een Big Bang waaruit alles is voortgekomen te geloven... en dat vind ik dan weer ongeloofwaardig.

Dus ik ga nu even opsommen hoe het zit — waarom het zo zit en hoe het mogelijk is laat ik achterwege. Iedereen die dat wil weten is vrij om dat te onderzoeken. Volgens mij doet het er niet toe. Bovendien denk ik dat het niet mogelijk is om te weten waarom het zo zit en hoe het ‘ontstaan’ is.

Hoe het zit:

Er is [...] en dat is het enige dat is. Het is iets dat alleen maar is, niet bewust van iets anders (want dat is er niet) en niet bewust van zichzelf. Het heeft geen naam (omdat er niets anders is dat [...] een naam kan geven), geen omschrijving (omdat er niets anders is dat [...] kan omschrijven) en geen eigenschappen (tijdloos, ruimtelos, vormloos). [...] IS.

Om redenen die wij niet kunnen weten en alleen maar kunnen verzinnen heeft [...] een Universum gecreëerd. Hoe weten we

dit? Kijk om je heen, je zit er middenin. Dat Universum en alles in dat Universum is hetzelfde als [...]; want als [...] het enige is dat is moet alles wat schijnbaar plaatsvindt in [...] ook [...] zijn. We kunnen met wat artistieke vrijheid zeggen dat het Universum een projectie is van [...] in [...] — zoals tijdens de nachtelijke slaap een droom een projectie is van onze slapende zelf in onze slapende zelf.

Binnen dit Universum gaat alles zoals het gaat en het enige dat iets doet is [...] omdat [...] het enige is dat is. Het door [...] verzonnen of gedroomde Universum bestaat uit planeten, sterren, dode materie en levende materie en om die veelheid aan delen te kunnen laten werken en een soort van actie en interactie te instigeren, kan [...] niets anders dan tijd en ruimte verzinnen c.q. dromen. Tijd en ruimte zijn noodzakelijke attributen voor het laten werken van een schijnbare tijdlijn en dit heeft als effect dat alles in het Universum een tijdspanne heeft. Iets ontstaat, bestaat een tijdje en sterft weer. Dat is geen probleem omdat alles [...] is en [...] heeft geen eigenschappen. [...] is tijdloos, ruimteloos, vormloos. [...] is het enige dat is en is nooit geboren en kan nooit sterven, omdat dit eigenschappen zijn en [...] heeft geen eigenschappen.

Opeens is daar de mens die zich om onduidelijke redenen heeft geïdentificeerd met het lichaam dat het gelooft te zijn. Voor zover ik kan weten is de mens het enige wezen dat dit op zo'n extreme (en vaak alles verwoestende) wijze doet. Ik weet

niet of dit een fout of een vergissing is van [...] of dat [...] het met opzet zo verzonnen heeft, maar het feit is dat het zo is. Als we uitgaan van ‘een droom’ dan kunnen we aannemen dat het ‘gewoon’ is gebeurd, zoals er in onze dromen ook ‘zomaar gewoon’ een draak verschijnt, of een eenhoorn. Ikzelf ga niet uit van kwade opzet, ik zie onze identificatie met ons lichaam als iets wat ‘gewoon’ is gebeurd in de droom van [...].

Deze identificatie met het lichaam als “ik, mij, mijzelf” is het enige probleem dat we als mens hebben, waardoor we dit leven — wat feitelijk niet meer is dan een verhaaltje dat [...] zichzelf vertelt — als ‘persoonlijk’ ervaren. Alles wat er kan gebeuren, alles wat ons kan overkomen, alles wat we kunnen verzinnen, is alles wat er in potentie aanwezig is, en wij geloven dat alles ons persoonlijk overkomt en zijn bovendien in staat om te bedenken dat we alles voor moeten zijn om te overleven — preventieve aanvallen all the way down!

Zoals gezegd, alles in dit door [...] verzonnen Universum heeft een tijdspanne. Iets ontstaat (wordt geboren), bestaat een tijdje (leeft) en verdwijnt weer (sterft). Dit alles gebeurt in een door [...] verzonnen of gedroomd verhaal. Uiteindelijk maakt het niet uit hoe we het noemen of omschrijven, zolang we maar zien dat het niet echt waar is. Noem het een verhaal, een droom, een sprookje of een nachtmerrie, het maakt niets uit. Hoe je het ook noemt, het is niet waar.

Alles heeft een tijdspanse in dit verzonnen/gedroomde Universum en dat betekent dat de mens ook een tijdspanse kent. We worden geboren, leven een tijdje en gaan weer dood. Alles wat we in die tijd doen is onderdeel van het verzonnen verhaal, wijzelf zijn onderdeel van het verzonnen verhaal en alles is niet waar en (vanzelfsprekend) van geen enkel belang. Honderd jaar na deze zal geen van ons er nog wezen en niemand zal zich herinneren wat we wel of niet hebben gedaan, het enige wat ze herinneren is wat iemand wellicht over ons heeft geschreven... en dat zal met 100% zekerheid niet waar zijn!

Het lijkt mij een goede tijdsbesteding om het leven dat je hier hebt te gebruiken om er achter te komen wat jij bent en wat dit leven, dit Universum, is, aangezien de identificatie met ons lichaam als “ik, mij, mijzelf” en de misvatting dat dit leven ons persoonlijk overkomt het enige probleem is dat we hebben. We zijn een droomkarakter in een droomstaat, een gedroomd concept in een conceptueel Universum dat gedroomd wordt door [...].

De enige juiste conclusie is dat het personage “ik, mij, mijzelf” niet bestaat en dat het Universum waarin het zich bevindt ook niet bestaat. Zoals ik al zei, het lijkt me een goed idee om daar zelf achter te komen in de korte tijd dat je schijnbaar aanwezig bent in deze Droomstaat. Het maakt het leven niet per se leuker of makkelijker, maar je weet tenminste wel heel zeker dat het uiteindelijk allemaal geen fuck uitmaakt.

Als je weet dat jijzelf en het leven onpersoonlijk is, zelfs verzonnen of gedroomd is, wie of wat doet er dan iets en wie of wat kan er dan sterven? Wat is het ergste dat iets wat niet bestaat in een niet bestaand Universum kan overkomen?

WAAROM IK DOE WAT IK DOE

Ik begrijp dat wat ik doe, met de Autolyse website en het schrijven voor deze blog, wellicht mijn berichten op Facebook en sinds kort dat Forum, verkeerd kan worden uitgelegd — nee, herstel: veelal verkeerd wordt uitgelegd. Op zich interesseert me dat niet zo heel veel, maar misschien is het wel een goed idee om eens even stil te staan bij mijn motivatie en beweegredenen.

Voor de duidelijkheid dien ik te zeggen dat dit niet gezien moet worden als een excuus of een goedpraten, want dat zou betekenen dat het me iets kan schelen wat een ander van of over mij denkt, en dat is niet zo. Zie dit verhaaltje als een verduidelijking waarmee iedereen weer kan doen wat hij of zij wil — en ik maak me geen illusies dat iedereen er van zal maken wat het niet werkelijk is... such is life.

Mijn basis motivatie om te schrijven over hetgeen ik onderzoek was de realisatie dat de informatie voor mijzelf meer grond kreeg en meer impact had wanneer ik het schijnbaar deelde met anderen. Ik ben daarmee begonnen rond 1996 (een publicatie in het conspiracy maandblad “Exposure Magazine”), daarvoor schreef ik wel, maar niet in het openbaar, los van songteksten voor de band waarin ik speelde.

Ik ben na die publicatie blijven schrijven en publiceren middels ingezonden brieven naar de krant (Het Parool) tot ik eindelijk in staat was om een website te bouwen en mijn

verhalen kon publiceren op Snips.nl. In die tijd dacht ik, of geloofde ik, dat ik schreef om andere mensen te informeren en hen daarmee te helpen een beter beeld te krijgen van de wereld waarin zij leefden, maar achteraf gezien was het alleen maar voor mijzelf en was dit mijn eigen persoonlijke “spirituele autolyse.”

Nota Bena:

Autolyse werkt het beste wanneer je je schrijven richt aan een ander, zo is mijn ervaring. Schrijf aan een schijnbare lezer, je ongebooren kind of voor mijn part aan God of Jezus of Allah of Mohamed of Boeddha of Krishna.

Ook nu schrijf ik nog in eerste instantie voor mijzelf, om de dingen voor mijzelf duidelijk te krijgen, en als blijkt dat iemand anders er ook iets aan heeft, dan is dat meegenomen (maar niet de reden waarom ik het doe).

Nadenken over ‘het leven’ en ‘de wereld’ is wat ik doe, dat heb ik mijn hele leven gedaan, en daarover schrijven is iets wat ik de afgelopen twintig jaar heb gedaan; en als ik het schrijven van songteksten meereken heb ik het de afgelopen vijfendertig jaar gedaan. Zolang een idee, een gedachte, in mijn hoofd zit, kan ik er niets mee. Het moet opgeschreven worden zodat ik er naar kan kijken en er omheen kan dansen. Het moet los van

mijzelf staan zodat ik het kan kneden en ontleden, stuk kan trekken en kan verbranden.

Maar, en dat is een grote maar, ik kan niet iets opschrijven voor mijzelf. Dat doe ik simpelweg niet omdat ik geen reden zie om iets dat in mijn hoofd zit te vertalen naar woorden. Tenzij ik hallucineer dat er andere mensen zijn die het willen lezen en er misschien iets aan hebben. En dat is wat ik doe, ik maak mijzelf wijs dat er mensen zijn die dit interessant vinden. Het doet er niet toe of dat werkelijk zo is, zolang ik mijzelf maar kan doen geloven dat het zo is. Op die manier kan ik opschrijven wat er in mijn hoofd zit en kan ik er, na publicatie, omheen dansen en is het daadwerkelijk iets waarmee ik aan de slag kan.

Ik schrijf dus niet per se voor de lezer om hem/haar te helpen, ik schrijf voor 'een lezer' om mijzelf te helpen en, nogmaals, als 'een lezer' er ook iets aan heeft dan is dat meegenomen.

HET EEUWIGE SPEL VAN HET 'EGO'

[PAS OP! DIT VERHAAL ZIT VOL MET PARADOXEN!]

Uiteindelijk, zo blijkt, is het steeds weer zo dat, hoewel alles onpersoonlijk is, ik (als het IK/BEWUSTZIJN dat ik ben en alles is) toch elke keer weer heel langzaam wegzink in de illusie dat het persoonlijk is. Je zou denken dat dit niet meer gebeurt wanneer je 'wakker' bent, maar schijnbaar is niets minder waar... of ik ben nog niet 'wakker' genoeg, dat kan ook.

Het universum, de wereld, het leven, is een Droomstaat en om in de Droomstaat te kunnen 'bestaan' heb je een 'ego' nodig. Daar is niets mis mee. Elk voertuig heeft een bestuurder nodig en of dit nu een werkelijk persoon of een computer is, doet er niet toe. Ons lichaam is het voertuig en het 'ego' is de bestuurder. Het punt is dat 'ego' alleen maar de bestuurder is en niet de navigator, want dat ben ik (als IK/BEWUSTZIJN).

Het enige nadeel van 'ego' is, dat het zich graag groter en belangrijker maakt dan het is en daadwerkelijk wil geloven dat het dat lichaam is en dus een 'persoon' is en zowel bestuurder als navigator is. Blijkbaar moet ik (als IK/BEWUSTZIJN) er op letten dat 'ego' niet teveel macht en importantie toe-eigent.

Als 'ego' die kans wel krijgt, dan lijkt het alsof alles persoonlijk is. Dan lijkt het alsof de wereld en het leven mij overkomt. Dan lijkt alles een reden, een betekenis of waarde te

hebben, terwijl dat allemaal niet waar is. Niets overkomt mij en niets heeft een reden, een betekenis of waarde.

De verwarring begint elke keer wanneer ik (IK/BEWUSTZIJN) even de teugels laat vieren en ‘ego’ heel erg sneeky via een geheime gang weer de controlekamer betreedt en stiekem het roer overneemt. ‘Ego’ doet dat niet in één keer met één ruk, maar heel langzaam en onopvallend als een Ninja. Pas wanneer ‘ego’ weer bijna volledige de macht over het stuur heeft, dringt het tot me door dat het me opvalt dat ik van alles en nog wat weer ‘persoonlijk’ opvat, terwijl het mij (als IK/BEWUSTZIJN) duidelijk is dat letterlijk alles onpersoonlijk is.

Het elke keer opnieuw verkrijgen van de macht is het eeuwige spel van het ‘ego.’ Dat is verder geen ramp, alleen maar lastig. Het betekent namelijk dat er weer even extra ‘naar binnen’ gegaan moet worden om orde op zaken te stellen. Ik (IK/BEWUSTZIJN) moet me weer extra bewust worden van het simpele feit dat alles onpersoonlijk is en dat ik (IK/BEWUSTZIJN) moet inzien dat ik (als ‘lichaam-ego’ constructie) er niets mee te maken heb.

Ik (IK/BEWUSTZIJN) moet me er elke keer weer bewust van zijn dat niets mij overkomt en niets een reden, een betekenis of waarde heeft, en dat letterlijk alles wat het ‘ego’ achter ‘HET IS’ plakt (zoals: het is liefde; of: het is mooi; of: het is lelijk) HET niet is.

MENTAL NOTE

Op het Facebook-account van ‘Autolyse’ schrijf ik af en toe korte opmerkingen die me te binnen schieten, met het idee dat, als het daarna nog in mijn hoofd blijft zitten, ik er dan iets meer over moet schrijven. Zo schreef ik kort geleden een “mental note” op Facebook en die ging als volgt:

Dat wat je bent kun je niet zien of ervaren, omdat “dat” wat jij bent het zien en het ervaren is én dat wat gezien en ervaren wordt is. En niet alleen ben jij “dat,” alles is “dat.” En dat is alles.

Hiermee bedoel ik te zeggen dat het enige dat je uiteindelijk in feite kunt weten, is dat je niet kunt weten wat ‘dat’ of ‘het’ is, alleen dat ‘dat’ of ‘het’ is... en dat is het.

Als je weet dat je niet kunt weten wat ‘dat’ of ‘het’ is maar wel weet dat ‘dat’ of ‘het’ als enige waarheid bestaat, dan noemt men je ‘gerealiseerd’ of ‘verlicht’. Dit houdt niet in dat jij gerealiseerd of verlicht bent, het houdt in dat jij je realiseert dat alleen ‘dat’ bestaat en al het andere niet, en dat je niet kunt weten wat ‘dat’ is. (En ‘verlichting’ is een dom new age woord dat nergens op slaat.)

Zo simpel is het dus.

Een vriendin, Anne Vogy, omschrijft het ongeveer als volgt:

Als je iets observeert dan ben je in staat om te observeren dat je observeert, en als je je dat realiseert dan ben je dus in staat om te observeren dat je observeert dat je observeert. Als je die oefening, het observeren van het observeren, voortzet kom je uiteindelijk terecht op het punt waarop je niet meer kunt observeren wat je observeert, en dat punt is wat jij bent en wat alles is.

Dit is haar idee in mijn woorden, dus mijn excuus als het iets anders blijkt te zijn dan zij heeft bedoeld (maar dat hoor ik dan vanzelf wel). Het gaat er om dat het allerlaatste wat overblijft na ‘zelfonderzoek’ iets is dat niet gezien kan worden, niet geobserveerd kan worden en niet ervaren kan worden; en dat is wat alles is en dat is het enige dat is.

De rest, dus alles wat je kunt observeren, zien en ervaren, is ‘dat’ of ‘het’ niet, en aangezien alleen ‘dat’ of ‘het’ waar is en bestaat, is al het andere niet waar en bestaat dus niet. De paradox is dat alles wat niet waar is en niet bestaat hetgeen is wat je observeert, ziet en ervaart als ‘jouw realiteit’ en hetgeen is waarmee je elke dag te maken hebt, terwijl het enige dat waar is en bestaat niet tot ‘jouw realiteit’ behoort en niet door jou geobserveerd, gezien of ervaren kan worden.

Er zijn twee realiteiten die los van elkaar staan en slechts één van die twee is waar. De realiteit die waar is, is niet de realiteit die je ervaart en de realiteit die je ervaart is niet waar. Je kunt je

realiseren dat ‘dat’ of ‘het’ moet bestaan en waar moet zijn, maar je zult je tegelijk realiseren dat ‘dat’ of ‘het’ geen deel uitmaakt van de door jou geleefde realiteit en dat je daarom vanzelfsprekend geen fuck aan die hele realisatie hebt.

GEEN COMMUNICATIE

Er zijn twee werkelijkheden. Eén van die twee is waar en de ander niet. De enige ware werkelijkheid kunnen we niet ervaren omdat het is wat wij zijn en wat alles is (het is één ‘iets’ en voor ervaren heb je twee nodig waarbij het ene het andere ervaart en/of visa versa), en de onware werkelijkheid ervaren we elke dag als de realiteit waarmee we (schijnbaar) te maken hebben.

Alles wat ik zeg en doe is niet waar omdat het gezegd en gedaan wordt door een entiteit binnen een werkelijkheid die niet waar is. Ik, die iets zegt en doet binnen die werkelijkheid die niet waar is, is niet de ‘ik’ die de enige werkelijkheid is die wel waar is maar niet ervaren kan worden. Sterker nog, die ‘ik/ware werkelijkheid’ die niet ervaren kan worden heeft niets te maken met de ‘ik’ die ik hier op aarde schijn te zijn.

En dit, zo hallucineer ik, geldt voor iedereen die denkt en gelooft te bestaan als een entiteit in deze werkelijkheid die niet waar is.

Dit levert voor mij het probleem op dat ik, ten opzichte van dat wat waar is, niet in staat ben te communiceren wat ik werkelijk wil communiceren — namelijk: dat wat waar is — omdat:

1. Alles wat uit mijn mond komt niet is wat het werkelijk doelt te verwoorden.

2. Iedereen aan wie ik het zou willen communiceren, net als ik, niet waar is in een onware werkelijkheid.
3. Mocht het verwoorden van ‘waarheid’ wel mogelijk zijn (wat niet zo is), dat wat gecommuniceerd wordt niet kan worden ervaren omdat er niet een adequaat beeld voor handen is dat het gecommuniceerde kan illustreren; waardoor een ander, die niet werkelijk bestaat, zich letterlijk geen beeld kan vormen van het gecommuniceerde.

De conclusie is dat communicatie niet mogelijk is. En ook dit, zo hallucineer ik opnieuw, geldt voor iedereen, ook als het niet over ‘waarheid’ gaat.

Los hiervan is het volslagen stupide om alles wat hier in de niet-bestaande werkelijkheid (het leven op aarde) gebeurt en gedaan wordt te relateren aan de bestaande werkelijkheid (ook wel ‘dat wat is’ genoemd). Ze hebben niets met elkaar te maken en hebben geen wederzijdse invloed op elkaar. De twee werkelijkheden staan compleet en volslagen los van elkaar, omdat de één wel en de ander niet waar is — met andere woorden: omdat de één wel en de ander niet bestaat.

Dus, ter afsluiting, is het niet alleen onmogelijk om te communiceren, het is ook nog eens zo dat alles wat we zeggen en doen onwaar is, omdat er niet iets ‘waars’ kan bestaan in een

onware werkelijkheid, omdat een onware werkelijkheid op zichzelf al niet kan bestaan.

Opnieuw hallucineer ik dat dit voor iedereen geldt.

DE LENS DIE WE 'IK' NOEMEN

Het hele probleem van het bespreken van ‘wat is en wat niet is,’ is het feit dat we allemaal leven in- en redeneren vanuit ‘wat niet is’ en niet in staat zijn te ervaren ‘wat is’ waar uiteindelijk alles en wij allemaal toe behoren. Bij alles wat gezegd wordt, redeneren we vanuit dat verkrampte standpunt dat we ‘mens’ of ‘ik’ of ‘mijzelf’ noemen, omdat we geloven dat we dat specifieke kleine punt van perspectief zijn.

Het is een beetje een scheve vergelijking, maar het is vergelijkbaar met een lens die gelooft dat het de camera is, of de fotograaf is, of zelfs dat wat het gefotografeerde heeft gecreëerd is. Hierdoor is elk gesprek gedoemd te gaan over wat het niet is omdat we zelf niet kunnen ervaren wat we werkelijk zijn en dat we leven in wat niet is. (Misschien moet je die laatste zin nog eens lezen.)

Zelfs wanneer we praten over het milieu, over de toekomst van de natuur op onze aarde, het overleven van het leven op aarde en ons eigen overleven — ervan uitgaande dat dit daadwerkelijk een werkelijke werkelijkheid is (wat niet zo is) — zijn we niet in staat om buiten dat verkrampte ‘ik’ standpunt te redeneren. We zijn niet in staat om te zien dat wijzelf, de mens, inherent onderdeel en het hoogst haalbare zijn van de evolutie tot nu toe.

Wij zijn niet een desastreuze vergissing (of misschien wel, maar dan is alles een desastreuze vergissing), wij zijn het schijnbaar hoogst geëvolueerde resultaat van de evolutie, en toch plaatsen we ons boven alles alsof we er niet een inherent onderdeel van zijn. We maken onszelf wijs dat we boven en los van de natuur staan, los van de rode draad van evolutie, en bovendien de grootste vijand van die natuur zijn.

Wij zijn de natuur die zichzelf vernietigt, dit is zoals het is omdat het zo is. Met dit soort opmerkingen maak ik me niet geliefd, dat weet ik. Dat is omdat vrijwel alle milieuactivisten — en vrijwel alle mensen — alleen maar kunnen redeneren vanuit dat verkrampte ‘ik’ standpunt, vanuit ‘dat wat niet is,’ en niet vanuit het absolute geheel van ‘wat is’ en wat zij zelf dus zijn.

Nogmaals: wij zijn die natuur die zichzelf vernietigt en het probleem is dat wij geloven dat wij niet die natuur zijn, maar dat verkrampte perspectief; de lens die we ‘ik’ noemen.

GEDACHTEGANGETJE

Wanneer een menselijk lichaam geboren wordt in deze Droomstaat-wereld, worden er in eerste instantie labels opgeplakt. Mens, man of vrouw, zoon of dochter, broer of zus en een naam. Dat zijn de uitgangspunten die voor waar worden aangenomen en waaraan niet wordt getwijfeld.

De jaren daarna worden door dit lichaam gebruikt om een eigen identiteit te creëren door nog meer labels te verzinnen; hiermee verzint het lichaam wat en wie het is. Op een gegeven moment heeft het lichaam een ‘imago’ gecreëerd dat uitdraagt wat en wie het is — of liever gezegd: wat en wie het gelooft te zijn — en in dat ‘imago’ wordt blind geloofd. DAT is wat het is en DIT is wie het is en ZO is de waarheid.

Het punt is dat iedereen om dat lichaam heen ditzelfde heeft gedaan, en niet alleen voor zichzelf. Alle lichamen op aarde hebben ook labels verzameld en verzonnen voor alle lichamen om hen heen, en die labels verschillen van de labels die elk lichaam voor zichzelf heeft verzameld en verzonnen. Wat jij denkt te zijn is niet wat een ander denkt dat jij bent, en wat jij denkt dat een ander is, is niet wat die ander denkt zelf te zijn.

Het ‘imago’ dat een lichaam voor zichzelf heeft verzonnen verschilt van het ‘imago’ dat een ander lichaam voor dat ene lichaam heeft verzonnen. Soms kloppen deze ‘imago’s’ wel enigszins en dan gaat het contact redelijk goed, maar veelal

verschillen de ‘imago’s’ flink van elkaar en dan ontstaat er strijd. We noemen dit in het dagelijkse leven ‘discussie’ of ‘ruzie’ en op het wereldtoneel ‘oorlog,’ maar het is in alle gevallen gewoon een strijd tussen conflicterende ‘imago’s.’

Kort verklaard in het Jip-en-Jannekens: Ik denk dat ik ben zoals ik ben en hoe jij mij benadert is niet in lijn met wat ik denk te zijn. Dat dit komt omdat jij een ander idee hebt over mij, en denkt dat ik anders ben dan ik denk te zijn, komt niet in me op omdat ik denk dat wat ik denk te zijn is zoals ik ben en dat iedereen ziet dat ik zo ben. Dat dit niet waar is, en dat wat ik denk te zijn niet waar is, komt niet in me op, dus ik moet jou verbeteren omdat je er naast zit (wat niet zo is).

De enige manier waarop dit opgelost zou kunnen worden, is wanneer door iedereen gezien wordt dat de ‘imago’s’ illusie zijn; noodzakelijke onzin om te kunnen functioneren in de Droomstaat-wereld. Kortom: niet waar! De kans dat dit ooit zal gebeuren is miniem.

In plaats van te hopen op de dag- en te werken aan het moment dat alle mensen gelukkig zullen samenleven en alle oorlog zal zijn verbannen, stel ik voor dat je deze energie gebruikt om te onderzoeken wat voor ‘imago’ jij voor jezelf hebt verzonnen en samengesteld en hoe je al die onware labels, al die onzin, al die bullshit, het beste kunt verwijderen.

’t Is maar een idee.

GEMANIPULEERDE PERCEPTIE EN DE MATRIX

Soms wordt me wel gevraagd: ‘Oké, dan ben je ontwaakt, dan weet je dat WAARHEID bestaat en dat alles hier onwaar is en dus niet bestaat en illusie is... Maar wat heb je daar aan?’ Ik wil dat proberen uit te leggen. Het wordt een lang verhaal, maar het is wel een belangrijk verhaal. Ik denk dat het de moeite waard is om te lezen als je gelooft dat je in een wereld leeft vol oorlog, honger en milieuvervuiling en waarin mensen elkaar verschrikkelijke dingen aandoen.

Sommige mensen willen de problemen niet laten verdwijnen omdat het hen geld en macht oplevert en een paar zien de problemen niet eens of willen die niet zien omdat ze er niet vrolijk van worden en maar één keer leven. Voor hen is dit verhaal niet bedoeld. Het verhaal is voor die mensen die zich bewust zijn van de problemen op aarde en daaronder gebukt gaan of daarmee bezig zijn (in de vorm van onderzoek of activisme). Voor die mensen zal ‘ontwaken’ de enige mogelijkheid zijn om de problemen die ze zien en ervaren, de verschrikkingen van het bestaan, te doen verdwijnen.

Ik zeg met opzet ‘te doen verdwijnen’ en niet ‘op te lossen’ of ‘te veranderen,’ omdat er niet werkelijk problemen zijn, slecht de perceptie van problemen, en het is de perceptie die verandert wanneer je ontwaakt. Nu schreeuwt je geest, je denken, waarschijnlijk: ‘Kijk naar de wereld, pik! Er is allemaal oorlog,

hongersnood, milieuvervuiling, en dat los jij dan op door je perceptie te veranderen? Met andere woorden: je doet gewoon net alsof het niet zo is!’

Nee! Het punt is juist dat vrijwel iedereen net doet alsof het WEL zo is. Iedereen doet alsof de wereld zoals zij die ervaren ook werkelijk zo is, maar als je ontwaakt, dan zie je dat het NIET zo is. Je perceptie verandert van ‘verkeerd zien’ naar ‘correct zien,’ van ‘wat NIET is’ naar ‘wat IS.’

Ontwaken, het woord zegt het al, houdt in dat je eindelijk je ogen opent en de werkelijkheid ziet zoals die werkelijk is, in plaats van de werkelijkheid zoals het ‘dualistische systeem’ of het ‘programma van de matrix’ je heeft ingeprent toen je als kleine baby langzaam in slaap werd gewiegd.

Wanneer je wordt geboren ben je wat je bent, je bent dat wat is, precies wat je hoort te zijn. Als je daarna met rust zou zijn gelaten, zou je de wereld en de werkelijkheid zien zoals die werkelijk is, maar direct na je geboorte wordt je vertelt wat het systeem, het programma, de maatschappij, de matrix, wil dat jij bent en hoe het systeem, het programma, de maatschappij, de matrix, wil dat jij de werkelijkheid ziet.

Dit is niet een ‘samenzwering,’ het wordt niet door iemand of een duistere organisatie gedaan, dit is simpelweg hoe het werkt. Je ouders beginnen er mee door je te labelen met een naam, een geboortedatum, een geboorteplaats, een familie, een ras, et cetera. Niet vanuit boosaardigheid, maar omdat ze niet beter

weten. Ook zij hebben het systeem doorlopen en hebben het programma gedownload en ook zij zien de werkelijkheid zoals het systeem, het programma, wil dat zij het zien.

Tegen de tijd dat je naar school gaat ben je er van overtuigd dat jij je naam, je leeftijd, je ras, je nationaliteit, je familienaam, et cetera, bent, en op school wordt je dan vertelt wat de maatschappij is en wat de bedoeling is dat jij in die maatschappij gaat doen. Ook dat geloof je, want je weet niet beter dan dat de ouderen zoals je ouders, in dit geval de leraren, het beter weten dan jij; want jij bent nog jong en je moet nog van alles leren.

Maar ook die leraren weten niet wat de werkelijkheid werkelijk is, omdat ook zij het systeem en het programma hebben doorlopen en, net als je ouders, in diepe slaap verkeren. Zij zitten net als iedereen vast in de matrix en leren je niet wat de maatschappij is en hoe 'de mens' daarin moet leven, ze leren je hun perceptie van de maatschappij en hun perceptie van hoe 'de mens' daarin behoort te leven. Die perceptie, hun perceptie, is hen ook aangeleerd door het systeem, door het programma van de matrix.

Nu zijn er natuurlijk mensen die ontwaakt zijn en toevallig leraar of ouder zijn, en het valt me op dat ook zij in de meeste gevallen gewoon het dictaat van de matrix meegeven aan hun kinderen en hun leerlingen, omdat ze misschien bang zijn dat die kinderen dan niet kunnen functioneren in die matrix zonder

geïndoctrineerd te zijn door het programma van de matrix. Misschien is dat zo, dat weet ik niet, maar hierdoor is het wel een waterdicht systeem om er voor te zorgen dat werkelijk iedereen ingelogd wordt en blijft in de matrix.

Het punt met perceptie is dat als je gelooft dat jouw perceptie, dus hoe jij de werkelijkheid ziet en ervaart, werkelijk is zoals het werkelijk is, dan zul je nooit twijfelen aan het schijnbare feit dat de werkelijkheid is zoals jij die ervaart. En waarom zou jij jouw perceptie niet geloven? Ze hebben je nooit de kans gegeven om het voor je zelf uit te vinden. Iedereen zegt vanaf de dag dat je geboren bent dat het zo is, dus dan zal het wel zo zijn. Er is niemand die tegen je zegt “ik denk dat het zo is, maar misschien moet je het zelf nog eens gaan bekijken?” omdat er niemand is die twijfelt aan de waarheid van de matrix en daardoor aan de correctheid van zijn perceptie en daarmee aan de werkelijkheid van de heersende realiteit.

Tegen de tijd dat je door je opleiding bent gelopen of gestruikeld en klaar bent voor de maatschappij, twijfel je er voor geen seconde aan dat de wereld die je ziet echt een fysieke solide werkelijkheid is. En je twijfelt er geen seconde aan dat de problemen die zich in die wereld voordoen, de oorlogen, de hongersnood, de milieuvervuiling, ons werkelijk bedreigen en moeten worden opgelost in die wereld met de middelen die we in die wereld voor handen hebben.

Maar die wereld, die solide wereld, is slechts jouw door het programma van de matrix gecreëerde perceptie van die wereld. Je zit muurvast in de matrix en alles wat je ziet en ervaart is alleen maar zo, omdat je de perceptie die het programma van de matrix je heeft aangeleerd gelooft en als absolute waarheid hebt aangenomen. Maar die perceptie is vals, het is gemanipuleerd door het programma van de matrix. Wat je ziet en ervaart is niet wat het is, het is wat jouw gemanipuleerde en geïndocctrineerde perceptie aangeeft dat het is.

Het is zoals Morpheus ook beweert in de film “The Matrix”, je hebt je ogen nog nooit gebruikt omdat je vanaf dag één in een diepe *diepe* slaap bent gewiegd. En nogmaals: dit is niet een ‘samenzwering,’ het wordt niet door iemand of een duistere organisatie gedaan, het is simpelweg hoe het dualistische systeem werkt en hoe ‘Ego’ zichzelf in stand houdt.

Ontwaken, zoals ik al eerder stelde, houdt in dat je eindelijk je ogen opent en de werkelijkheid ziet zoals die werkelijk is. Je perceptie verandert van ‘verkeerd zien’ naar ‘correct zien,’ van ‘wat NIET is’ naar ‘wat IS.’ Ontwaken is het verwijderen van het programma dat de matrix via je opvoeding, je opleiding, je directe omgeving, de maatschappij, heeft gedownload in wat jij werkelijk bent.

Je kunt het programma van de matrix een virus noemen waarvoor ontwaken het medicijn is. Zolang je vast zit in de matrix kun je de problemen in de wereld, gecreëerd door die

matrix middels het manipuleren van je perceptie, niet oplossen. Je moet eerst loskomen van die matrix, je moet uit de matrix stappen, en de enige manier om dat te doen is ontwaken. Daarom is het nodig om wakker te worden als je de wereld waarin je leeft niet als absoluut perfect ervaart.

Hoe word je wakker? Door alle labels die aan je hangen (naam, ras, geslacht, status, et cetera) te verwijderen en daadwerkelijk met een schone lei serieus te onderzoeken wie en wat jij werkelijk bent. Niet wat de matrix beweert of wilt dat je bent, maar wat jij werkelijk bent, en wanneer je weet wat jij bent, of herinnert wat je altijd bent geweest, zul je zien wat deze wereld werkelijk is, omdat jij je perceptie hebt bijgesteld.

Hoe onderzoek je dat? Pak, nadat je alle labels hebt verwijderd, een blanco pagina in een notebook, of gewoon een blanco A4-tje, en schrijf op wat je bent, los van de door de matrix gedicteerde gegevens. Als je niet je naam, ras, geslacht, status, opleiding, et cetera, bent... wat ben je dan?

INZICHT IN STRESS

In alle oprechtheid heb ik in feite nog 30 jaar aan 365 dagen over waarmee ik eigenlijk niet zoveel kan. Het leven in zijn algemeenheid doet me weinig en mijn leven specifiek doet er op geen enkele manier toe. Ik beleef er over het algemeen genomen geen plezier aan, en heel af en toe wel; een 80-20 ratio als ik het positief benader, een 90-10 ratio als ik dat niet doe.

Dit is altijd zo geweest en het enige verschil tussen vroeger en nu is dat ik vroeger dacht dat het allemaal echt waar was en dat ik er iets van moest maken; die illusie, die waan, is nu verdwenen. Wat overblijft is een shitload aan dagen en uren die gevuld dienen te worden met onzin die er niet toe doet en waarop ik niet zit te wachten.

Spirituele verlichting, of ontwaken uit de Droomstaat, levert alleen maar op dat je niet meer in sprookjes gelooft, voor de rest helemaal niets! Dus je hebt mensen die altijd al plezier beleefden aan dingen die ze deden en dat blijft zo wanneer ze ontwaakt zijn... misschien zelfs meer dan vroeger, maar de mensen die vroeger al geen plezier in het leven hadden, zullen niet opeens plezier gaan beleven nu ze weten dat het allemaal niet waar is.

Althans, zo is mijn beleving hier, misschien zijn er mensen die na ontwaking opeens wel plezier beleven aan het leven

terwijl ze er vroeger geen fuck aan vonden, maar die mensen ken ik niet persoonlijk of het is nooit ter sprake gekomen.

Hoe dan ook, waar komt dit opeens vandaan? De afgelopen nacht had ik een redelijk erge aanval van psychosomatische klachten (TMS – Tension Myositis Syndrome) en ben ik gaan nadenken over welke stress of boosheid ik onbewust wens te onderdrukken met de door mijn onderbewustzijn gecreëerde klachten, en toen zag ik opeens dat ik erg opzie tegen de 30 jaar maal 365 dagen die ik nog voor me heb. Het is dat ik niet in zelfmoord geloof, maar in principe ben ik er wel klaar mee.

Dit “inzicht” verbetert overigens niet mijn toekomstbeeld, maar het zorgde er wel voor dat de klachten en pijnen verdwenen als sneeuw voor de zon. Zo heeft elk nadeel zijn voordeel. Bovendien weet ik nu bewust waar ik me onbewust druk over maakte, wat weer allerlei mogelijkheden schept die ik nu nog niet kan overzien.

Ik voelde de noodzaak om dit even te ‘autolysen,’ wat ik bij deze heb gedaan.

PERSOONLIJK GERAAKT WORDEN

Er zijn nog steeds “knopjes” waar mensen op kunnen drukken, waarna “ego” zijn kans grijpt en het lichaam-geest-complex het gevoel geeft dat het “persoonlijk” is. Dit lichaam-geest-complex kan zich dan heel erg opwinden en de hele wereld bij elkaar schelden, en dit kan extreme vormen aannemen... tot er weer wordt ingezien dat er geen opwinden is en geen lichaam-geest-complex, niets persoonlijks, geen ego en geen knopjes.

Het bovenstaande schreef ik op Facebook naar aanleiding van de observatie dat ik me nog erg kan opwinden over wat een specifiek iemand doet. Ik dacht dat dit alleen gebeurde wanneer mijn ervaring als “geen zelf” een beetje weggezakt was, in een zwak moment als het ware, maar dat is niet zo

Ik ben er nu achter dat het alleen gebeurt bij mensen waarmee ik een emotionele binding had voordat ik tot de realisatie van “geen zelf” ben gekomen. Dit heeft dus niets met liefde of haat te maken, maar met een soort van al bestaande emotionele band — in dit geval “familieband” — die schijnbaar verankert zit in het lichaam zelf, in de cellen van het lichaam of de cellen van het brein, de geest, geef het een naam.

De reactie, het opwinden over de acties van een persoon waarmee zo’n emotionele band bestaat, is dus niet iets wat ik doe (want er is geen zelf) maar iets wat gebeurt. Het is een soort

van natuurlijke reactie die hoort bij dit lichaam dat ik identificeer als mijn niet bestaande ik.

Niet veel later werd ik namelijk op Facebook persoonlijk aangevallen — althans, de persoon in kwestie deed een poging om mij persoonlijk aan te vallen — waarbij ik neergezet werd als een, en ik citeer: “kortzichtige snel geraakte zelf bedachte nep goeroe,” waarna een tirade volgde over wat er allemaal mis met me is... en het deed me niets. Het raakte me niet anders dan dat ik er even om heb gelachen.

Mijn conclusie is dat ik alleen “negatief geraakt” kan worden door mensen waarmee ik in het verleden een emotionele band heb opgebouwd (familie, vrienden, geliefde), in de tijd voordat ik mij realiseerde dat er “geen zelf” bestaat. Dit betekent niet dat dit een liefdesband is, of een haatband, of dat de persoon daadwerkelijk belangrijk voor mij wordt geacht, maar eerder dat het een soort van gewoonte is die vastzit aan en in dit lichaam.

Op zich lijkt daar een soort van logica of vanzelfsprekendheid in te zitten. Het betekent dat dit gewoon zo is en dat “ik” daar niets aan kan veranderen. Oké, prima, dan heb ik daar vrede mee. So be it!

IK HOEF NIETS TE DOEN

In Een Cursus in Wonderen staat in het Hoofdstuk ‘Ik hoef niets te doen’ (18 VII-7):

“Wie niets hoeft te doen heeft geen behoefte aan tijd. Niets doen betekent rusten en binnenin je een plaats maken waar de activiteit van het lichaam niet langer aandacht eist.”

Ikzelf heb altijd nog het gevoel gehad dat ik iets moet doen. Niet om daar iets mee te bereiken, maar vanuit een gewoonte die iedereen is aangeleerd: je moet iets doen met de tijd die je is gegeven; je moet iets bereiken in je leven; als je niets doet dan ben je lui; je moet werken om geld te verdienen om te kunnen overleven; je hebt verplichtingen tegenover familie en vrienden; et cetera.

Zo tegen het einde van dit jaar heeft “het universum” mij heel duidelijk en zonder mogelijkheid tot twijfel aangegeven dat ik het komende jaar daadwerkelijk niets hoef te doen. Mijn financiële situatie is zo dat ik makkelijk een heel jaar kan overleven zonder iets te doen, en hoewel ik in principe wel een sollicitatie “plicht” heb, is mij letterlijk aangegeven dat dit niet gecontroleerd zal worden.

De “verplichtingen” die ik heb zijn geen opgelegde verplichtingen maar verplichtingen die ik zelf ben aangegaan; zoals werken bij ARTIS. In principe kan ik deze “verplichtingen” opzeggen zonder dat dit een effect of consequentie zal hebben.

Ik HOEF in 2017 daadwerkelijk NIETS te doen.

Ik denk dat ik het nieuwe jaar op die manier zal instappen en maar ga zien wat er gebeurt, waarna alles wat ik wel zal doen zal voortkomen uit het feit dat het schijnbaar gedaan wordt en niet vanuit een noodzaak of dwang. Er is voor mij geen andere manier om de uitnodiging van “het universum” uit te leggen, het is zo *bloody obvious in my face* dat ik er niet omheen kan... ik hoef niets te doen.

LAATSTE LOODJES

Ik maak me op voor één van de vervelendste oud-en-nieuw sinds tijden. Het lichaam is grieperig en de geest licht depressief. Ontwaakt zijn verandert niets aan de staat of de conditie van het lichaam, aangezien jij niet je lichaam bent. Wakker worden heeft niets te maken met je beter voelen en/of gelukkig zijn. Je kunt je gewoon nog klote voelen, alleen is het een onpersoonlijk soort klote.

Gewoonlijk koop ik voor oud-en-nieuw een fles whisky en drink ik me het nieuwe jaar in (soort van traditie), maar ik vrees dat het lichaam dit nu niet aan kan. Ik hoop natuurlijk dat “mijn lezers” een betere overgang zullen ervaren, en dan zie ik jullie ergens op één of andere manier, in één of andere vorm en/of conditie aan de andere kant.

Tot zo ver 2016!

SNIPS' AUTOLYSE

© Frits Spoelstra

Websites:

www.snips.nl

www.autolyse.nl

Weblog:

www.snipsautolyse.wordpress.com